

Podle konstantní judikatury nss-u (srovnej na př. nál. Boh. 3862 adm.) platí usnesení min. rady z 19. července 1919 o dietách z důvodu vedení dvojí domácnosti při přeložení v důsledku § 10 odst. 2 paritního zákona č. 274/1919 také pro učitelstvo veř. škol národních.

Nař. rozhodnutí nepřijalo důvod, ze kterého zšr st-li diety z důvodu vedení domácnosti odepřela; odpadá tudíž pro nss potřeba, aby zkoumal, zda onen shora uvedený důvod by mohl st-le zbaviti nároku na zmíněné diety; jen pro úplnost budiž odkázáno na nález nss-u Boh. 4091 adm., podle něhož nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle usnesení min. rady z 19. července 1919 není vyloučen již tím, že dotyčný učitel není ženat.

Nař. rozhodnutí odpírá st-li nárok na uvedené diety jenom z formálního důvodu, že nárok ten uplatnil pozdě.

Na sporu je tedy jedině, zda skutečně pozdějším uplatněním nároku na uvedené diety nastane ztráta nároku toho.

V usnesení min. rady z 19. července 1919, na němž nárok na zmíněné diety spočívá, lhůta pro uplatňování nároku toho vůbec stanovena není, tím méně je tam na pozdější uplatňování nároku toho stanovena sankce zániku nároku. Nař. rozhodnutí dovolává se také v tomto směru jedině výnosu min. fin. z 28. listopadu 1924 č. 76.499/VII-20, jehož podstatný obsah je v nař. rozhodnutí uveden. Výnos tento, jako emanace jednotlivého člena vlády, nemohl by ovšem měniti nebo v neprospěch stran doplňovati usnesení vlády z 19. července 1919. Avšak i kdyby toho nebylo, nemohl výnos ten — vydaný teprve několik měsíců po přeložení st-le do nového působiště a sdělený učitelstvu teprve výnosem zšr-y z 25. dubna 1925, tedy po době, kdy st-l svůj nárok uplatnil (podání z 10. března 1925), — zbaviti st-le jeho nároku.

Zbývá tudíž jen ještě zkoumati, zda po př. omezení časové, o němž tu je řeč, neplynulo již dříve — před vydáním onoho výnosu — z některé všeobecně závazné normy, takže by pak onen výnos min. fin. toliko upozorňoval na předpis již beztak platný. Takovéto normy se nař. rozhodnutí nedovolává a nss taky neshledal, že by norma taková byla. Zejména nebylo by lze hledati oporu pro stanovisko žal. úřadu, jakoby pozdní uplatnění nároku na diety pro dvojí domácnost mělo v zápětí zánik nároku toho, v předpisu dekretu dvorské komory z 5. prosince 1826, sbírka polit. zákonů svazek 54 č. 97, neboť, jak nss vyslovil již v nál. Boh. 6033 adm., lhůtový předpis tohoto dvor. dekretu pro případy diet z důvodu vedení dvojí domácnosti neplatí (srovnej též nál. Boh. 5752 adm.).

Č. 6159.

Pozemková reforma: Propouštěje vlastníkovu půdu ze záboru podle § 11 záb. zák., může stpů vlastníkovu uložit zřízení služebností na půdě propuštěné.

(Nález ze dne 16. prosince 1926 č. 25.883).

V ě c: Zoltán T. v T. proti státnímu pozemkovému úřadu stran propuštění půdy dle § 11 zákona záborového.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím propustil stpů st-li podle § 11 zák. 250 ha 25 m² ze záboru; zároveň však uložil stpů — aby zajištěno bylo řádné hospodaření jak na půdě ze záboru propuštěné, tak na půdě v záboru ponechané — st-li podle § 19 zák. příd., aby zřídil nebo dopustil zříditi takové služebnosti na propuštěné půdě, jak ukáže se jich potřeba při provádění poz. reformy, při čemž bude vázán rozhodnutím stpů-u, který též stanoví, zdali a jaké služebnosti bude třeba zříditi ve prospěch půdy ze záboru propuštěné.

V důvodech svého rozhodnutí poznamenal stpů, že nebylo možno upravití sousedské styky mezi žadatelem a budoucími přídělci, neboť přídělové řízení nebylo ještě skončeno a není známo, jaké hospodářské potřeby budou mít jednotlivé části velkostatku vůči sobě, a že si proto stpů vyhradil rozhodnouti o služebnostech a jiných opatřeních za tím účelem dodatečně. Jde tu hlavně o přístup k pozemkům, které bude třeba vzájemně upravití, a to jak ve prospěch vlastníka půdy propuštěné, tak i ve prospěch budoucích vlastníků půdy ostatní. — — —

Stížnost namítá, že stpů není oprávněn ukládati služebnosti na majetek propuštěný ze záboru dle 1. věty § 11 zák. záb., neboť tento majetek nepatří vůbec do oboru jeho působnosti. Služebnosti může uložit jen řádný soud, ale nikoliv stpů.

Výtka tato je bezdůvodná, neboť dle § 19 zák. příd. má stpů pečovati o to, aby zajištěno bylo řádné hospodaření jak na půdě přidělené, tak na půdě ze záboru propuštěné, a je oprávněn, aby k tomu cíli učinil vše, čeho vyžaduje řádné hospodaření v obvodu, o který jde, zejména, aby zřídil potřebné služebnosti vodní a cestné. Nemůže tedy stížnost důvodně tvrditi, že stpů-u se nedostává vůbec kompetence ke zřízení služebností. — — —

Č. 6160.

P o z e m k o v á r e f o r m a: O předpokladech vyloučení ze záboru podle § 3 a) zák. zák.

(Nález ze dne 16. prosince 1926 č. 25.967).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 931, 1133, 1663 adm. a j.

V ě c: Albert H. a spol. (adv. Dr. Mojmir Lepař z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu stran vyloučení objektů ze záboru.

D ů v o d y: St-lé požádali stpů, aby ve smyslu § 3 lit. a) zák. záb. prohlásil, že mlýny v B. a M., náležející st-lům, jsou objekty ze záboru vyloučené. Stpů vyžádal si o věci zprávu přídělového komisaře v M. a nař. výměrem žádost st-lů zamítl. V důvodech svého rozhodnutí uvedl, že mlýn B. s nemovitostmi v žádosti uvedenými není vyloučen ze záboru ve smyslu § 3 lit. a) zák. záb. již proto, poněvadž není objektem ve smyslu tohoto ustanovení. Objektem rozumí se hospodářská jednotka, t. j. hospodářský v sobě uzavřený celek, jenž svou podstatou a svým hospodářským určením jest věnován jinému cíli, než hospodářství zemědělskému čítajíc v to i hospodářství lesní. Tento znak schází svrchu uvedenému mlýnu, neboť jak přídělovým komisařem bylo zjištěno,